

NÁJOMNÁ

ELLE
COSIMANO

VRAHYŇA

NA

MOTÝĽ

MATERSKEJ

NÁJOMNÁ
VRAHYŇA
NA
MATERSKEJ

NÁJOMNÁ ELLE
COSIMANO
VRAHYŇA
NA
MATERSKEJ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

FINLAY DONOVAN IS KILLING IT

Copyright © Elle Cosimano, 2021

Slovak edition published by agreement with Lindsey Cosimano w/a
Elle Cosimano c/o Levine Greendber Rostan Literary Agency

All rights reserved.

Jacket design by David Baldeosingh Rotstein

Jacket art © Clash_Gene/Shutterstock.com

Translation © Romana Korenková 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-298-2

*Pre Ashley a Megan,
pretože pre vás by som aj zabíjala*

1. KAPITOLA

Je všeobecne známe, že väčšina matiek je každé ráno pripravená niekoho zabiť už o osem tridsať. V to konkrétne ráno, v utorok ôsmeho októbra, som na to bola pripravená už o trištvrte na osem. Ak ste ešte nikdy nezápasili s dvojročným dieťaťom obliatym javorovým sirupom, snažiac sa ho zavinúť do plienky, zatiaľ čo sa vaše druhé štvorročné dieťa rozhodne ostrihať si vlasy pred tým, než ho odveziete do škôlky, a to sa všetko deje kým hľadáte svoju nezvestnú opatrovatelku a odstraňujete kávovú usadeninu z pretečenej kanvice, do ktorej ste pre svoju nevyspatosť zabudli vložiť filter, dovoľte mi niečo povedať.

Bola som pripravená niekoho zabiť. A bolo mi celkom jedno koho.

Meškala som.

Moja agentka už bola vo vlaku zo stanice Grand Central na Union Station, kde som sa s ňou mala stretnúť na neskorých raňajkách v reštaurácii, ktorú som si nemohla dovoliť, aby sme mohli presne prediskutovať, ako veľmi meškám s termínom vydania knihy, ktorú som začala písať už trikrát a pravdepodobne ju asi nikdy nedokončím, pretože... Panebože, pozrite sa okolo mňa. To sú tie dôvody.

Môj dvojposchodový rodinný dom v South Ridingu je blízko mesta, takže schôdzka o desiatej hodine vyzerala celkom rozumne, keď som ju plánovala. Dom však stojí dosť ďaleko za mestom na to, aby si inak príčetní ľudia kúpili nafukovaciu bábiku v životnej veľkosti, usadili ju do auta a s ňou potom vkĺzli do rýchlejšieho pruhu pre vozidlá s vysokou obsadenosťou bez toho, aby dostali pokutu alebo ich niekto z ostatných ľudí, ktorí ešte nezapredali svoju dušu a nekúpili si vlastné nafukovacie bábiky, zastrelil.

Nechápte ma zle. Pred rozvodom sa mi South Riding páčil. Pred tým, než som sa dozvedela, že môj manžel spáva s našou realitnou agentkou, ktorá zároveň predsedá predstavenstvu spoločenstva vlastníkov domov. Toto asi agentka, ktorá opísala našu predmestskú mekku ako „mestečko“, nemala na mysli. Brožúra obsahovala fotografie šťastných rodín, ktoré sa objímali na malebných verandách. Štvrt opisovala slovami ako *idylická* a *pokojná*, pretože na lesklých stránkach realitného magazínu nikto nevidí cez okno vyčerpanú zúfalú matku ani lepkavé nahé batola, ani vlasy, krv či kávu na podlahe.

„Mami, naprav to!“ Delia stála v kuchyni a prechádzala si prstami po nerovnomerne ostrihaných mokrých krátkych vlasoch, po miestach, na ktorých sa poškriabala nožnicami. Po čele jej stekala tenká kvapka krvi, ktorú som utrela starou handrou, skôr ako jej stihla stiecť do oka.

„Neviem to napraviť, miláčik. Po škôlke ťa vezmeme ku kaderníkovi.“ Pritlačila som látku na holé miesto, kým krvácanie neprestalo. Potom som s mobilom zastrčeným medzi plecami a uchom zaliezla pod stôl a zodvihla som spadnuté pramene jej vlasov, rátajúc zvonenia, na ktoré mi nikto neodpovedal.

„Takto predsa nemôžem ísť do škôlky. Všetci sa mi budú smiať!“ Delia ronila veľké slzy, zatiaľ čo si Zachary vtieral do vlasov vafle a civel na ňu zo svojej vysokej stoličky. „Ocko by vedel, ako to napraviť.“

Hlavu som si udrela o spodok stola a moje dvojročné dieťa vybuchlo do záchvatu kvílenia. Strnulo som sa postavila na nohy a oháňala som sa hrstou dcériných jemných vlasov. Zvyšok ostrihaných kúskov bol prilepený v sirupe na kolene mojich nohavíc. Z úst mi vyšla nadávka, ktorú bude moje dvojročné dieťa určite opakovať celé týždne, sediac v nákupnom vozíku, a nožnice s vlasmi som hodila do umývadla.

Niekedy okolo štyridsiateho siedmeho zvonenia ma to presmerovalo do hlasovej schránky.

„Ahoj, Veronica. Tu Finlay. Dúfam, že je všetko v poriadku,“ povedala som milo pre prípad, že by bola rozmliaždená po autonehode alebo zaživa upálená pri nočnom požiaru domu. Nechcela som byť ten idiot, ktorý nechá odkaz, že niekoho zabije, lebo mešká, len aby neskôr zistil, že daného človeka medzitým stihli zavraždiť. „Čakala som ťa o pol ôsmej, aby som mohla ísť na stretnutie v centre mesta. Asi si zabudla.“ Môj veselý spevavý tón na konci vety naznačil, že je to v poriadku. Že sme v poriadku. Toto však nebolo v poriadku. Ja som nebola v poriadku. „Keď si vypočuješ túto správu, zavolaj mi. Prosím,“ dodala som, kým som zložila. Deti ma sledovali a my predsa vždy používame naše „prosím“ a „ďakujem“. Zložila som, vytočila som číslo bývalého manžela a strčila som si telefón späť k uchu, kým som si z rúk zmývala všetku nádej na záchranu dňa.

„Pride Vero?“ spýtala sa Delia, dotýkajúc sa pritom rukami svojho výtvoru, potom sa zamračila na svoje lepkavé červené prsty.

„Neviem.“ Vero by si pravdepodobne posadila Deliu do lona a nad tým neporiadkom by len mávla rukou. Alebo by ho nejako zamaskovala. Bola som si celkom istá, že každý podobný pokus z mojej strany situáciu len zhorší.

„Môžeš zavolať tete Amy?“

„Nemáš tetu Amy.“

„Ale áno, mám. Chodila s Theresou na vysokú školu. Dokáže mi upraviť vlasy. Študovala kométológiu.“

„Myslíš kozmetológiu. A nie, to, že chodila s Theresou do školy, z nej ešte nerobí tvoju tetu Amy.“

„Voláš ockovi?“

„Áno.“

„On vie, ako veci napraviť.“

Vysúkala som napätý úsmev. Aj Steven vedel, ako veci pokračovať. Napríklad sny a svadobné sľuby. To som však nepovedala. Namiesto toho som zaťala zuby, pretože detskí psychológovia tvrdia, že nie je zdravé ohovárať bývalého pred deťmi. A zdravý rozum hovorí, že by ste to nemali robiť, keď čakáte, kým zdvihne svoj mobil, aby ste ho mohli požiadať, aby vám ich postrážil.

„Používa lepidlo,“ trvala na svojom Delia a nasledovala ma po kuchyni, zatiaľ čo som zoškrabávala zvyšky raňajok do koša a hádzala taniere do drezu spolu so svojím zdravým rozumom.

„Myslíš lepiacu pásku. Nemôžeme ti upraviť vlasy lepiacou páskou, miláčik.“

„Ocko by to urobil.“

„Vydrž, Delia.“ Umlčala som ju, keď môj bývalý konečne zdvihol. „Steven?“ Znel utrápene ešte pred tým, ako povedal dobré ráno. Keď sa nad tým zamyslím, nemyslím si, že dobré ráno bolo v skutočnosti to, čo povedal. „Potrebujem

od teba láskavosť. Vero sa dnes ráno neukázala a ja už meškám na stretnutie so Sylviou v centre mesta. Musím u teba na pár hodín nechať Zacha.“ Syn sa na mňa uškrnul sirupovým úšklabkom zo svojej vysokej stoličky, keď som si navlhčenou handričkou utierala lepkavé miesto na nohaviciach. Boli to jediné slušné nohavice, ktoré som mala. Inak pracujem v pyžame. „A asi ho bude treba vykúpať.“

„Áno,“ povedal Steven pomaly. „To s Vero...“

Prestala som sa utierať a odhodila som handričku do otvoreného vreca na plienky pri svojich nohách. Ten tón som poznala. Ten istý použil, keď mi oznámil, že sa s Theresou zasnúbili. Bol to rovnaký tón, ktorý použil minulý mesiac, keď mi povedal, že jeho podnikanie v oblasti terénnych úprav sa rozbehlo vďaka Theresiným kontaktom v oblasti nehnuteľností, takže teraz má plno peňazí, mimochodom, rozprával sa so svojím právnikom o podaní návrhu na striedavú starostlivosť o deti. „Chcel som ti zavolať včera, ale s Theresou sme mali lístky na zápas a deň nám tak rýchlo ubehol.“

„Nie.“ Chytila som sa pultu. Nie, nie, nie.

„Pracuješ z domu, Finn. Pre Zacha nepotrebuješ opatrovateľku na plný úväzok...“

„Nerob to, Steven.“ Potlačila som rozrastajúcu sa bolesť hlavy medzi očami, zatiaľ čo ma Delia ťahala za nohavice a nariekala pre lepiacu pásku.

„Tak som ju prepustil,“ povedal.

Bastard.

„Nemôžem si dovoliť zachraňovať ťa...“

„Zachraňovať ma? Som matka tvojich detí! Volá sa to výživné na deti.“

„Meškáš s platbou za auto...“

„Len dovedy, kým nedostanem zálohu za knihu.“

„Finn.“ Vždy, keď povedal moje meno, znelo to ako ná-
dávka.

„Steven.“

„Možno je čas zvážiť hľadanie skutočnej práce.“

„Takej, ako je hydroosievanie okolia?“ Áno, vybrala som
sa tou cestou. „Toto je moja skutočná práca, Steven.“

„Písanie podradných kníh nie je skutočná práca.“

„Sú to napínavé romantické romány! A už som dostala
polovicu peňazí vopred. Mám zmluvu! Nemôžem len tak
odstúpiť od zmluvy. Musela by som tú sumu vrátiť.“ Potom,
keďže som sa cítila obzvlášť podráždená, som dodala: „Jedine
že by si ma chcel zachrániť aj pred tým?“

Zamrmlal si niečo popod nos, kým som si kľakla, aby som
utrela mláčku na podlahe. Presne som si ho vedela predstaviť
pri ich nepoškrvnenom kuchynskom stole v jej nepoškrvne-
nom dizajnovom mestskom dome nad šálkou lisovanej fran-
cúzskej kávy, ako si prehrabáva to, čo mu zostalo z vlasov.

„Tri mesiace.“ Jeho trpezlivosť znela riedko ako vlasy na
temene jeho hlavy, ale to som si nechala pre seba, pretože
opatrovatelku som potrebovala viac než uspokojenie z ni-
čenia jeho krehkého mužského ega. „Už tri mesiace meškáš
s hypotékou, Finn.“

„Myslíš s nájomným. Nájomným, ktoré platím *tebe*. Ne-
chaj ma vydýchnuť, Steven.“

„A združenie vlastníkov domov uvalí na dom záložné
právo, ak nezaplatíš špeciálne vyúčtovanie, ktoré ti poslali
v júni.“

„Odkiaľ máš tieto informácie?“ spýtala som sa, aj keď som
už vopred poznala odpoveď. Preťahoval predsa našu realitnú
agentku a jeho najlepším kamošom bol náš úverový úradník.
Preto to vedel.

„Myslím, že deti by mali bývať so mnou a s Theresou. Nastalo.“

Skoro mi vypadol mobil z rúk. Pustila som zvitok papierových utierok, vyšla som von z kuchyne a hlas som stíšila na drsný šepot. „Rozhodne nie! V žiadnom prípade nepošlem žiť svoje deti s tou ženou.“

„To niečo, čo zarobíš na licenčných poplatkoch, ti nepokryje ani všetky potraviny.“

„Možno by som mala čas dokončiť knihu, keby si práve neprepustil moju pestúňku!“

„Máš tridsaťdva rokov, Finn...“

„Nemám.“ V skutočnosti mám tridsaťjeden. Steven bol len zatrpknutý, pretože som o tri roky mladšia než on.

„Nemôžeš stráviť celý život zavretá v tom dome a vymýšľať si príbehy. Máme úcty v reálnom živote a problémy zo skutočného sveta, s ktorými si musíš poradiť.“

„Kretén,“ zamrmlala som pomedzi slabý výdych. Lebo pravda bolí. A Steven bol najväčšia a najbolestivejšia pravda zo všetkých.

„Pozri,“ povedal, „snažím sa pri tom nebyť kretén. Požiadal som Guya, aby počkal do konca roka, aby ti dal čas niečo si nájsť.“ Guy. Jeho brat, rozvodový právnik. Ten Guy, ktorý na vysokej škole vypil priveľa piva a vracal na zadnom sedadle môjho auta, je teraz právnikom, ktorý v sobotu hráva golf so sudcom a pripravil ma o víkendy s deťmi. Okrem toho Guy obalamutil sudcu, aby mi zobral polovicu zálohy za moju poslednú knihu a dal ju Therese ako náhradu za škodu, ktorú som spôsobila na jej aute.

Dobre, v poriadku.

Pripúšťam, že opiť sa a napchať guču Deliinej plastelíny do výfuku Theresinho BMW možno nebol ten najlepší spôsob,

ako zvládnuť situáciu, keď mi oznámil, že sa zasnúbili, ale nechať ju odísť s mojou polovicou zálohy a mojím manželom bolelo, akoby mi sypali soľ do rany.

Z prázdnej jedálne som sledovala, ako si Delia skrúca okolo lepkavého červeného prsta to, čo jej zostalo z vlasov. Zach mrnčal a vrtel sa v detskej stoličke. Ak si v nasledujúcich troch mesiacoch nedokážem zarobiť na šeky, Guy nájde spôsob, ako mi vziať deti a dať ich Therese.

„Meškám. Nemôžem o tom s tebou teraz diskutovať. Môžem priviezt' Zacha alebo nie?“ Nebudem plakať. Nebudem...

„Áno,“ povedal unavene. Steven nevie, čo znamená byť unavený. Má kávu a každú noc spí nepretržite osem hodín. Finn, prep...“

Zrušila som ho. Nebolo to také uspokojujivé ako koleno namierené do jeho slabín. Áno, pravdepodobne to bolo detinské a kliše, ale malá časť zo mňa sa cítila lepšie, keď som mu zavesila. Veľmi malá časť (ak nejaká existovala), ktorá nebola pokrytá sirupom a nemeškala na stretnutie.

To je jedno. Stále som nebola v poriadku. Nič nebolo v poriadku.

Pocítila som ďalšie ťahanie za nohavice. Delia na mňa zdola hľadela, do očí sa jej tislí slzy a vlasy jej vytŕčali ako krvavé trne.

Nahlas som si povzdychla. „Lepiaca páska. Viem.“

Keď som otvorila servisné dvere do garáže, dnu vnikol zatuchnutý jesenný vzduch. Rozsvietila som svetlo, ale jaskynný priestor bol stále tmavý a sklúčujúci, prázdny s olejovou škvrnou, ktorú zanechalo po sebe na betóne Stevenovo F-150 a môj prachom pokrytý Dodge Caravan. Nieкто nakreslil do špiny na zadné okno falus a Delia mi ho nedovolila vyčistiť, pretože povedala, že to vyzerá ako kvetina. Všetko mi to

teraz pripadalo ako metafora môjho života. Pri zadnej stene garáže stál pracovný stôl, na ktorom bola obrovská doska na náradie. Ibaže tam neboli žiadne nástroje. Len moja obyčajná ružová lopatka na pestovanie kvetín za desať dolárov – jedna z mála vecí, ktoré si Steven nezobral, keď vypratával garáž. Všetko ostatné patrilo k jeho podnikaniu v oblasti pozemkových úprav, aspoň tak to povedal. Prehrabávala som sa v úlomkoch, ktoré zostali na pracovnom stole – uvoľnené skrutki, zlomené kladivo, takmer prázdna fľaša s čistiacim prostriedkom na čalúnenie – a našla som zvitok striebornej lepiacej pásky. Bol veľmi lepkavý a chlpatý.

Po Deliiných uszlených laních očiach nebolo ani stopy. Pozrela sa na zvitok pásky s istotou dievčaťa, ktoré ešte ne-sklamal najdôležitejší muž v jeho živote.

„Si si tým istá?“ spýtala som sa, stískajúc za hrst' jej hnedastých prameňov.

Prikývla. Vo vstupnej hale som z vešiaka schmatla pletenú čiapku a vrátila som sa do kuchyne. Zach nás pozoroval, kúsok vafle sa mu prilepil na hlavu, tlačil a ťahal svoje lepkavé prsty k sebe a od seba s vytreštenými očami a s výrazom, ktorý hračičil s mystikou. Som si celkom istá, že práve kadil do plienky.

Skvelé. Steven by ho mohol prebaliť.

Nožnice boli zahrabané pod hromadou špinavého riadu z raňajok, tak som namiesto nich vytiahla nôž zo stojana na pulte. Páska sa s hlasným zvukom odlepila od kotúča a ja som sa snažila držať pramene zastrihnutých vlasov na jednej strane Deliinej hlavy, pričom som pásku omotávala okolo nej ako ohavnú striebornú korunu, kým vlasy neboli (väčšinou) zaistené na mieste. Nôž bol tupý, sotva dosť ostrý na to, aby odrezal pásku z kotúča.

Ježiši!

Prinútila som sa usmiať, keď som jej na hlavu natiahla pleťnú čiapku, dosť nízko na to, aby zakryla dôkazy jej práce. Delia sa na mňa uškrnula a drobnými prstami si z očí zhrabla chumáč prameňov podobných tým Frankensteinovým.

„Šťastná?“ spýtala som sa a snažila som sa nekrčiť tvár a neupozorňovať na ten kúsoček vlasov, ktorý jej spadol a teraz jej ležal na ramene.

Prikývla.

Nôž a pásku som si napchala do tašky spolu s mobilom a vytiahla som Zacha z detskej stoličky – držala som ho dosť vysoko na to, aby som zacítila závan z jeho ovisnutej plienky. Spokojne som si ho prehodila na bok a zabuchla som za nami dvere.

Som v poriadku, povedala som si, keď som šmarila diaľkový ovládač od dverí na stenu garáže. Motor sa prebudil, strašný škripavý zvuk prehlušil štebotanie detí, keď sa otvorili dvere a garáž zalialo sivé jesenné slnečné svetlo. Naložila som nás do minivanu a opatrne som uložila Zacha do autosedáčky. Nebolo to také uspokojujúce ako kopanec do slabín môjho bývalého, ale dnes bolo lepkavé dvojročné dieťa v pokadenej plienke to najlepšie, čo som mohla urobiť.

„Kam ide Zach?“ spýtala sa Delia, keď som naštartovala minivan a vyšla z garáže.

„Zach ide k tvojmu otcovi. Ty ideš do škôlky. A mama...“ Stlačila som diaľkové tlačidlo a čakala, kým sa zatvorila dvere. Nič sa nestalo.

Zatiahla som ručnú brzdu a skrčila som sa, aby som videla do garáže. Svetlo na mechanizme nesvietilo. Tak ako ani predné svetlá na dome a tiež svetlo v okne Deliinej izby, ktoré vždy zabudla zhasnúť. Vytiahla som telefón z tašky na plienky a skontrolovala som dátum.

Doriti! Účet za elektrinu bol tridsať dní po splatnosti.

Oprela som si hlavu o volant a nechala som ju tam. Budem musieť požiadať Stevena, aby to za mňa zaplatil. Bude musieť zavolať elektrárenskej spoločnosti a poprosiť ju, aby ma zapojila – znova. Budem ho musieť požiadať, aby prišiel a manuálne zavrel moju garáž. A Guy sa o tom pravdepodobne dopočuje, skôr než sa vrátim domov.

„Kam ideš, mami?“ spýtala sa Delia.

Zdvihla som hlavu a zadívala som sa na tú hlúpu ružovú lopatku na doske. Na zatemnené okno pracovne, kam som nevkročila už celé týždne. Na burinu, ktorá sa plazila po prednom chodníku, a na hromadu účtov, ktoré poštar hodil na predný schod, keďže poštová schránka bola preplnená. Zaradila som spiatočku, v spätnom zrkadle som zachytila usmrkané lepkavé buclaté tváričky svojich detí, keď som pomaly cúvala po príjazdovej ceste. Srdce ma bolelo pri pomyslení, že ich stratím v prospech Stevena a Theresy. „Mama príde na to, ako zarobiť nejaké peniaze.“

2. KAPITOLA

Bolo tridsaťšesť minút po desiatej, keď som sa konečne dostala do reštaurácie Panera v meste, príliš neskoro na raňajky, ale príliš skoro na obedný zhon, pritom som stále nemohla nájsť parkovacie miesto. Keď som volala Sylvii a vysvetlila jej, že prídem neskoro, takže nebudem môcť rezervovať stôl v jej obľúbenej luxusnej brunchovej reštaurácii, spýtala sa ma na názov miesta, ktoré je blízko stanice metra, otvára sa skoro a nevyžaduje rezerváciu. Cítila som sa previnilo a vyčerpane, keď som sa pomaly posúvala v dopravnej zápche po spoplatnenej ceste, Panera bola prvé miesto, ktoré mi vyletelo z úst, a Sylvia mi zložila, skôr ako som to mohla vziať späť.

Parkovisko v Panere bolo plné, preplnené nablýskanými audinami, beermi a mercedesmi. Kto sú títo ľudia a prečo teraz nepracujú? Prečo vlastne nepracujem ani ja?

Zaparkovala som minivan na susednom parkovisku patriacom čistiarni a odstránila som pár posledných prameňov Deliíných vlasov zo svojich nohavíc, kým som to konečne vzdala. Nasadila som si obrovské slnečné okuliare, ktoré mi zakrývali väčšinu tváre, na hlavu som si natiahla šatku s parochňou, našuchorila som vlniace sa dlhé blond kadere a na

pery som si naniesla rúž bordovej farby, ktorý mi trochu vybehol aj mimo prirodzenej línie pier. Vzdychna som si, hľadiac na svoj odraz v spätnom zrkadle. Toto bola verzia mňa z obálok mojich kníh, ale nebola som to ja. Na obálkach som pôsobila tajomne a očarujúco ako spisovateľka romantických románov, ktorá si chce uchrániť tajnú identitu pred hordami zúrivých fanúšikov. No v nevýraznom osvetlení môjho ojazdeného minivanu, s chlpatými škvrnami od sirupu na nohaviciach a krémom na plienkové zapareniny pod nechťami, s prameňom vlastných hnedých vlasov tvrdohlavo vytrčajúcich spod šatky s parochňou som vyzerala, akoby som sa príliš snažila byť niekým, kým nie som.

Priznajme si to, nemala som na sebe falošné vlasy, aby som zapôsobila na svoju agentku – Sylvia už vie, kto som. Aj kto nie som. Mala som to na sebe len preto, aby ma nevyhodili z tejto konkrétnej reštaurácie. Ak ten obed zvládnem bez toho, aby som vyviedla nejakú katastrofu, tak ako pred ôsmimi mesiacmi, keď ma z tohto podniku vykázali, bude to stačiť.

Prehodila som si cez plece svoju značkovú tašku na plienky, zhlboka som sa nadýchla a vystúpila som z auta modliac sa, aby manažérka Mindy dala medzičasom výpoveď alebo ju vyhodili, odkedy som tu bola naposledy, keď ma Theresa požiadala, aby sme si počas obeda vyjasnili nezhody.

Vstúpila som do reštaurácie, nakúkajúc spod dlhých blond prameňov parochne, ktorú som si stiahla až nad oči. Sylvia už stála v rade a skúmala jedálny lístok na stene za pultom, ako keby bol napísaný v nejakom cudzom jazyku. Celú minútu a pol som stála vedľa nej, potom som vyslovila jej meno a nakoniec ma spoznala. „Finlay? Si to ty?“ opýtala sa.

Prekĺzla som za ňu a umlčala ju, zatiaľ čo som nakúkala cez jej rameno na zamestnancov za pultom. Keď som medzi